

ЧЕТИРИДЕСЕТ НЕБИВАЛИЦИ

Превод от руски: [Неизвестен], —

chitanka.info

Това се случило в далечните стари времена, когато птичките снасяли яйцата си по гърбовете на овцете, гъската била пъдарин, а пък скорецът — съдия.

Един страшен хан обявил на народа си:

„Който разкаже четиридесет небивалици, нему ще дам половината си ханство и ще го оженя за дъщеря си“.

По цялата степ полетели бързи конници от село на село, за да съобщят ханското желание.

Прочути разказвачи оседлали конете си и тръгнали към хана да му разказват небивалици.

Ханските слуги им казвали:

— Знайте, че ако в небивалиците ви има макар и малко истина, главите ви ще отлетят от плещите.

Но разказвачите искали да се оженят за ханската дъщеря и да получат половината ханство и затова не се отказвали, а започвали да съчиняват небивалици.

Един измислил пет, друг — десет, трети — петнадесет, но четиридесет небивалици не могъл да измисли никой.

По заповед на жестокия хан много глави били отсечени.

Когато вече желяещите да разказват на хана небивалици се свършили, при хана дошло едно момче и казало:

— Искам да разкажа на хана четиридесет небивалици.

— А ако не можеш да измислиш четиридесет небивалици, какво да те правя? — попитал го ханът.

— Каквото иска ханът. Негова воля. Окажете ми същата почит каквато и на другите разказвачи! — отговорило момчето.

Ханът кимнал с глава на везирите си:

— Бройте.

Момчето започнало да разказва.

Било ли е някога или не е било никога?

Като се родих преди баща си, аз пасях стадата на дядо си.

Вечер преди лягане проверявах конете по ушите, а сутрин ги броях по краката.

Един ден забелязах, че липсват чифт уши и четири крака.

Проверих още веднъж.

Беше се загубила кобилата дълга дванадесет метра. Тя надбягваше вятъра и подскачаше до слънцето.

Ето ти беда.

Разтичах се натам-насам — няма я нийде кобилата.

Покачих се на могилка, забучих в земята бастун, в бастуна — нож, а на ножа — шило.

Качих се най-отгоре. Погледнах на небето, разгледах земята, но кобилата ми я нямаше никъде. Тогава извадих едното си око и го изпратих да я търси.

Окото изтича и ми каза:

— Ето я там.

Наистина до малка ливадка пасеше с жребчето си моята бързонога кобила. Тръгнах към нея. Вървах сто дни и сто нощи без отдих.

Ливадката излезе море. Кобилата пасеше с жребчето на другия бряг на морето.

Седнах на ножницата от ножа си и като гребях с ножа, преплувах морето.

Хванах бегълците, качих се на жребчето, взех кобилата под мишка и тръгнах обратно.

Както си вървах, видях под един храст, още не израснал, но вече изсъхнал, свито зайче.

Пуснах в зайчето стрела, но тя отскочи от него. Пуснах друга стрела с тъпото напред. Тя се заби в сърцето на заека, но той избяга. Аз хвърлих подире му шапката си, захлупих го умело и го хванах.

Отидох в колибата си и разпорих зайчето. От зайчите бърбреци извадих пет кила сланина.

Изведнъж чувам — кобилата зацвили тревожно.

Изтичах навън и какво да видя — вместо за кол, завързал съм я за шията на една гъска. Гъската запляскала с криле и изплашила кобилата.

Превързах кобилата и започнах да събирам съчки за огъня.

Но когато турнах съчките в огъня, те размахаха крила и изхвърчаха.

Започнаха да ми се карат:

— Та ти не си събрал съчки за огъня, а пъдпъдъци!

Хвърлиха в огъня истински съчки и започнаха да топят зайчата сланина. Напълниха цял волски мех.

Вечерта аз намазах с маста обуцата си: на едната обувка три кила, а на другата — едно.

Легнах на чергата и заспах дълбоко.

Но през нощта се събудих от силен шум. Гледам — обувките ми се карат.

— Защо не ме оставяте да спя?

— А защо ти намаза на мене едно кило мас, а на нея три кила? — каза ми обидената обувка.

Едва разделих обувките и отново заспах дълбоко.

Когато се събудих на сутринта, видях, че е останала само едната обувка.

— А где е втората?

— Тя избяга.

През тая нощ беше навалял сняг.

Нахлузих аз едната обувка на двата си крака и се спуснах по следите да гоня беглеца.

Сто дни и сто нощи без отдих гоних обувката.

Една вечер стигнах в едно село. Там имаше весело угощение. Аз седнах заедно с другите гости на трапезата. Слугите поднасяха варено месо.

Изведнъж гледам — моята избягала обувка угощава с варено месо гостите. Обувката-беглец чу моя глас и се обърна. Като ме видя едва не изпусна подноса. Но се направи хитрушата даже че не ме вижда и започна да ме угощава с месо.

Хапнах си хубаво. Но подир яденето много ми се допи. При това денят беше горещ.

Отидох към езерото. Гледам — езерото замръзнало. Не мога да взема никак вода. Но веднага се сетих: свалих главата си, хванах я за косите и като заудрях с нея като с чук, пробих леда. Напих се и тръгнах по степта.

Срещнах дете овчарче. Като ме видя, то завика:

— Вижте го, върви без глава.

Аз се върнах обратно на реката за главата си. Вдигнах я и гледам — в ушите ѝ патици свили гнездо и снесли четиридесет яйца.

Аз се скрих зад гнездото и хванах една.

Беше голяма патица, по-висока от двугърба камила...

— А може би не като камила, а като камилче? — казал ханът, на който везирите, които броели, направили знак, че още две-три небивалици и момчето ще свърши разказа.

— Нека бъде по твоему, хан, но това камилче пасеше върховете на дванадесетметрова трева, — отговорил разказвачът.

— Дали твоята дванадесетметрова трева не е била обикновен пелин?

— Нека бъде по твоему, хан. Но ако от върха на тоя пелин хвърлиш камък, то той ще падне на земята едва вечерта.

— Е, вижда се, че твоят ден е много кратък.

— Нека бъде по твоему, хан, но стадото с овце и агнета през тоя ден премина от единия до другия край на степта.

— Но, тогава твоята степ както се вижда не е по-голяма от кожата на кобилата ти.

— Нека бъде по твоему, хан. Добре че ми напомни за моята кобила. Та, когато се върнах и я оседлах...

— Та нима ти не си стигнал още до края на приказката? — възкликнал учуден ханът.

— Съвсем не, велики хане, това е само началото, а четиридесетте небивалици ще дойдат по-после...

Жестокият хан се признал за победен, дал на момчето половината си ханство и го оженил за дъщеря си.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.